

РЕШЕНИЕ

№ 4993

гр. София, 17.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.07.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова
ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова
Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **5143** по описа за **2013** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 04.02.2013 г., постановено по н.а.х.дело № 22058/ 2012 г./ погрешно изписан в решението номер на делото-№ 14454/2012 г./ по описа на Софийски районен съд, СРС, НО, 105-ти състав е потвърдил изцяло Наказателно постановление /НП/ № 22-2204928/10.09.2012 г., издадено от инж. С. Х. Д. на длъжност директор на Дирекция „Инспекция по труда – С.”, с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], партер, офис 2, в качеството му на работодател, е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2 500 /две хиляди и петстотин/ лева на основание чл. 416, ал.5 вр. чл. 414, ал.3 от Кодекса на труда /КТ/ за нарушение на чл.1, ал.2 от КТ.

Така постановеното решение, в срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, е обжалвано от РАХИМИ” Е., чрез адв. Х. П.-САК, с искане да бъде отменено, заедно с потвърденото с него НП. В касационната жалба се релевират доводи за неправилност на съдебното решение, предмет на касационна проверка, поради нарушение на материалния закон-касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс /НПК/ вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН. Касационното основание е мотивирано с твърдения, че неправилно въззивният съд е

оценил представените факти от страна на дружеството-жалбоподател и нарушавайки материалния закон е потвърдил изцяло НП. При условията на евентуалност, се навежда касационното основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК-явна несправедливост на наложеното наказание, без да се аргументира с конкретни доводи и твърдения. С допълнителна молба от 09.04.2013 г. от пълномощника на [фирма] е направено искане за възстановяване на срока за обжалване, поради допуснатата фактическа грешка в изписването на номера на делото в постановеното решение, посочен като 14454/2012 г., вместо правилния- № 22058/12 г., която грешка е възпроизведена и при подаване на касационната жалба.

Ответникът по касационната жалба- директорът Дирекция „Инспекция по труда” – С. град в законово установения срок не е подал писмен отговор по жалбата.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба не се представлява и не изразява становище по нея.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релеванните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и на основание чл.218, ал.2 от АПК, провери изцяло съответствието на атакуваното решение с процесуалните изисквания, за които следи служебно и с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е изцяло неоснователна.

За да потвърди НП, въззивната инстанция е приела, че при съставянето на акта и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита; правилно е приложен материалния закон.

Установената от СРС фактическа обстановка е, че касаторът в настоящото производство има качеството на „работодател”, доколкото самостоятелно е наел работници по трудово правоотношение. В момента на проверката от инспекторите на Д „ИТ” на 24.07.2012 г., Д. К. С. е полагал труд, като подчинен на дисциплинарната власт на работодателя работник. Към релевантния за отговорността момент- този на проверката на контролните органи, работникът е престираал труд, без да е имало сключен трудов договор между него и работодателя, като представения договор за извършване на работа чрез личен труд прикрива трудови правоотношения. Чрез този договор се целяло да се избегне финансова санкция, потвърждаващо се косвено и чрез изпълнението на постановлението за обявяване на съществуването на трудово правоотношение в деня на проверката на Д „ИТ”. Фактическото естество на работата, която е извършвал Д. С., представлява предоставяне на работна сила от това лице, изпълнение на конкретни трудови задължения, възложени от работодателя, които са били изпълнявани на обект- жилищна сграда, находящ се в [населено място], ул. „Д-р Б. В.”, УПИ IV-2163, кв.102 по плана на м. „К. вада”, изпълняван от дружеството-касатор в настоящото производство, със съответното работно време и работно място.

От правна страна, СРС е приел, че извършеното от [фирма] осъществява състава на административното нарушение по чл. 414, ал.1, във вр. с чл. 1, ал.2 от КТ.

Съгласно чл. 414, ал.1 от КТ, в редакцията ѝ към момента на извършване на нарушението: „Работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 лв. до 15 000 лв.“, като наложената на [фирма] имуществена санкция е индивидуализирана над минималния установен в закона размер-2500 лева, в случая. Предвид тежестта на нарушението и опита за прикриване на трудовите правоотношения, СРС е извел извод, че е спазена разпоредбата на чл.27 от ЗАНН и не е налице основание за изменение на НП чрез намаляване размера на наложеното наказание до минималния, установен от закона.

На първо място касационната инстанция намира за необходимо да изложи, че при приетите за установени от въззивния съд фактически положения, които не подлежат на касационен контрол, с оглед ограничителните основания по чл.348 от НПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, направеният извод, че касаторът е осъществил състава на административно нарушение-предмет на административно-наказателното обвинение е законосъобразен и наведеното касационно основание за нарушение на закона-чл.348, ал.1, т.1 от НПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, не е налице. Допуснатата непрецизност в квалификацията на нарушението-чл.1, ал.2, без препращане към чл.62, ал.1 от КТ, не е нарушение на закона, обуславящо отмяната на НП. Съгласно чл.1, ал.2 КТ, отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения, а съгласно чл. 62, ал.1 КТ, трудовият договор се сключва в писмена форма. Предмет на защита и от двете разпоредби е едно и също обществено отношение, като втората е конкретно проявление на първата. Фактическото обвинение и правната му квалификация са в достатъчна степен очертани и касаторът е наясно с тях, поради което правото му на защита не е нарушено.

На второ място, допуснатата грешка при изписване на номера на делото, по което е постановено въззивното решение е нарушение, което по никакъв начин не може да бъде определено като съществено процесуално нарушение, имащо за последица отмяната на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане. Дали едно нарушение е съществено или не се преценява с оглед неговото място в цялостната дейност на съда, проведена в хода на съдебното производство, от образуването на делото до постановяването и мотивирането на съдебния акт, съобразено с осигуряване възможност на всички страни в процеса да са наясно с изводите на съда, за да могат в пълен обем да реализират процесуалните си права. По делото няма никакво съмнение, че постановеното решение е по делото, образувано по жалбата на [фирма] срещу НП № 22-2204928/10.09.2012 г., издадено от инж. С. Х. Д. на длъжност директор на Дирекция „Инспекция по труда-С.“. Във връзка с тази грешка, довела и до неправилно посочване на номера на делото, решението по което се оспорва с касационната жалба, съдът намира, че срокът за подаването ѝ е бил спазен и не се дължи отделно произнасяне по искането за възстановяването му.

Не е налице и второто наведено основание-чл.348, ал.1, т.3 от НПК.

Юридически обоснована и при съблюдаване на принципите за справедливост е отмерена и административно-наказателната отговорност на санкционираното юридическо лице. Наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева е съобразена с обществената опасност на нарушението и с отчетеното от СРС като отегчаващо обстоятелство-целта на наказаното лице чрез сключения договор за извършване на работа чрез личен труд да се прикрие правоотношение, което следва да

бъде уредено като трудово, и не компрометира целите на индивидуалната и генерална превенция на административното наказание-чл.12 от ЗАНН. Релевираните в касационната жалба оплаквания в тази насока са бланкетни и се изчерпват с констатацията, че определеното наказание е явно несправедливо.

С оглед гореизложеното и поради липсата на сочените от жалбоподателя касационни основания и на други такива по чл.218, ал.2 от АПК, установени от касационната инстанция служебно, законосъобразното решение на СРС следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, във вр. с.чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, XI-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 04.02.2013 г., постановено по н.а.х. дело № 22058/2012 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: